

t elő s a
rgással két

ouskámhoz
a maczkót,
r lőni már
d dühösen
l a puskát
al. Ez nem
n a maczkó
pni akart.
tani maga-
ljkak, hogy
net! De a
lelt, szinte

n. Kapkod-
ad bele ne
apkodásban
ért. Ekkor
mi s olyan
ele füttyen-

mely várat-
teresztett és
sem voltam
kirántottam
eljes erővel
A követ-
lt el. Meg
sákmánnyal

még a leg-
szköznek is
Csak tudni
okosan fel-

TÖK.

26-dik számá-
g beküldték:
hori Margit.

henaem-épület
apesten.

... MEGŐLELI A BOCSIKÁT. (Lásd a 62. lapon.)

A HEKTOR.

— Egy pákosztos kutya és még valami. —
(Irta Lajos bácsi.)

(Folytatás.)

ZEMBEN velünk terhes szekerek jöttek, utánunk üres kocsik robogtak, nagy vigan daloló, kurjongató népséggel.

Egyszerre elképzeltük: itt a második veszedelem! — és pedig milyen nagy veszedelem!

Nagyon megijedtünk. Teremtő Isten, mennyi részeg ember! Beszaladtunk a szántóföldek közé. Azok kiabáltak utánunk. Mi annál jobban szaladtunk, ők pedig annál jobban kiabáltak.

Meg voltunk rémulve. Jaj! Megvernek bennünket!

Pedig azok jószívüségből a kocsijokra akartak fölvenni.

De hát mi ezt nem tudtuk. A nap már éppen lement, és a félelemnek csak meg kell indulni. Máris a további út és távolság rémülete borzongatott.

Előttünk volt még az erdő. Az igaz, hogy csak egy negyed óráig tartott volna az út rajta keresztül, de hát mégis csak erdő volt az!

Ott sötét lett előttünk Fekete fái egy tömeggé folytak össze. S benne az a szörnyű nagy csönd még jobban eltöltött félelemmel. A világ minden kincséért nem mertünk belemenni. Pedig azon túl mindjárt ott lett volna a falu.

Károlyka már majdnem sirva fakadt. Azon rimánkodott, inkább mennék másfelé, ha tovább tart is az út.

— Várj csak, biztatám én. Tudok én erre gyalog-utat, melyen nem kell az

erdőn átmenni. Ezen a kerülő uton megyünk, vagy félórával később érünk haza, de egy szép füves völgyön át fogunk a faluba érni. — Nézd, itt van a gyalogút. — Ez a várhegy alá visz. Szerencsére, a várrom magasan fekszik fölöttünk, még csak a baglyok huhogása sem hallatszik le hozzánk. Itt most már átmegyünk ezen a nagy vizmosáson, leérünk a völgy közepére a patakhoz. Ha sötét nem volna, már látnók is a falu szélső házait. Ha lehajolsz egy kissé, látni fogsz egy nagy hosszú feketét. Az a torony; a dombon, a falu szélén. Ugy-e, nincs is messze? Látod, rá akadtunk már a kocsi-utra is. Ez a hidra visz. Na, itt vagyunk a hidon.

— Jaj de régen megyünk már! sohajta a fáradt fiúcska.

— Ide már csak egy jó futamodás a szélsőház.

Ámde egyszerre csak:

— Jaj!

Károlyka volt, ki nagy ijedten így kiáltott fel és hozzám húzódtott erősen.

A mint visszapillantottam, én bennem is csak elhalt a lélek.

Ime: itt a harmadik vesuv elem.

Egy fényes, ködszerű magas oszlop izgett-mozgott, sietett utánunk.

— A kísértet!... Jaj!... Ez kísértet!...

Megfutamodtunk másodszor is és meg sem álltunk addig, míg nem kimerülve lerogytunk az árokpartra a falu szélső háza mellett.

Hej ugyancsak kijut ma a futásból!

De meg is szenvedtünk egy parányi hibáért!

— Ne félj! — biztattuk egymást.

De azért csak féltünk mind a ketten.

— Ez nem egyéb, mint lidércz, az a bolygó tűz, melyről már tanultunk is. — mondám én megnyugtató tudákossággal, mialatt a fogam vaczogott.

Most egyszerre egy kutya vakkantotta el magát mellettünk.

Azt sem tudtuk a sötétben, kicsi-e, nagy-e, fehér-e, fekete-e? A sötétben minden kutya fekete.

Szent isten! ime: a negyedik veszedelem!... *Vesztett kutya!*

Ujra gyorsan felugrottunk és futottunk tovább.

De csak minden baj utol ér ma bennünket! És minálunk csak egy vékony botocska sincsen. No, ugyan lakolunk meg gondolatlanságunkért.

Futottunk, a mint csak birtunk. A kutya pedig utánunk, nagyokat vakkantgatva.

Ámde fáradtabb lehetett, mint mi, mert a vesztett kutya nagyon nagy darab földet be szokott futni csak egy nap alatt is, — vagy pedig az tette, hogy a lábainkat isten igazában a nyakunkba vettük: elég az hozzá, bár a nyomunkon jött, nem birt egészen a sarkunkba érni.

Hála az égnek, mindjárt megmenekedünk.

Ugy szólván beestünk a bácsiék udvarába.

Talán csak nem feküdtek még le? Oda mentünk az ablakhoz. Nézzünk be.

Vacsoráltak. A jó néninek egy nagy tál volt a kezében, melyet körül hordott és azt mondta éppen:

— Hej, de rosszul tették azok a

gyerekek, hogy elszöktek! Most ime nem ehetnek ebből a jó mákos-rétesből.

Mi bekopogtunk az ablakon és nagyot kiabáltunk:

— De bizony eszünk abból a jó mákos-rétesből!

Hogy Kálmánt se szidják tovább miattunk, be is mentünk nagy vig örvendéssel.

Hát abban a pillantásban kihull a néni kezéből az egész tál, minden mákos-rétesrel egyetemben. Nem csak kihull, de a szegény néni is majdnem elesik s végig zuhan a pallón, ha hirtelenében a kredenczben meg nem fogózik.

Az a kutya, aki utánunk robogott, hamarabb beosont mint mi, s nagy be-rohanásában majdnem leverte a nénit lábairól.

Elszörnyedve kiáltottunk föl mindnyájan:

— Hiszen ez a Hektor!

Valóban a Hektor volt, aki minden megzavarodás nélkül, a legnagyobb gyönyörűséggel látott hozzá, hogy a mákos rétes darabjait a pallóról fellakomázza.

Tehát most is elütötte előlünk a mákos rétest.

Most már azután csaknem sirva fakadtunk ám a mákosrétesért. Csak azzal tudtak bennünket megvigasztalni, hogy még van más enni való is. Most már aztán rendben lettünk volna, de egy koci-robotásra újra összeresztettünk.

A Báránkay bácsi volt az, aki már oda kívül elkezdte a kiabálást:

— Megverem a semmire valókat. Elszöktek és ezzel nagyon rám ijesztettek, hogy nem esik-e valami bajuk?!

Hát még se olyan rossz a Báránkai bácsi. Mégis csak szereti a gyermekeket, — mert csupán a miatt, hogy aggódott rajtuk, meg akarja őket verni.

De ezután az én és a néni kérésére megbocsátott, sőt a Hektornak is elengedték a tángalást, a miért ilyen mulatságosan fejezte be a mi világba futamodásunkat.

Báránkay bácsi csak hallgatta az esetet, azután elnevette magát s kérdezé:

— Vajjon nem ez a kutya volt az, amely tegnap Árpásváron a székvárosban azt a nagy zenebonát csinálta, melyről az egész város beszél?

Azt sem tudtuk még, miről van szó, de azért előre is kiabáltunk:

...INTVE, HOGY KÖVESSÉK. (Lásd a 63. lapon.)

— Ez volt, ez volt! Csak tessék elbeszélni, mi történt ottan?

— Egy barátom jött onnét éppen most az esti vonaton, — kezdé Báránkay bácsi. — Az beszélte nekem, hogy tegnap és tegnap előtt, sőt talán már harmadnapja, egy ismeretlen, gazdátlan kutya tartotta izgalomban az egész várost. Hol ide, hol oda furakodott be, s a hova bejut-

hatott, rendesen fölfalt a konyhán mindent, s mikorra észrevették, akkorra már hült helye volt — mint a villámlás, pillanat alatt el tudott tűnni. Lesték, vigyázták már, mert a piacon a kofákat is meg-rabolta, sőt be tudott csúszni a mézár-székbe is. Hihetetlen mennyiség volt az, amit három nap alatt elpusztított.

— Nem hihetetlen, nem hihetetlen.

az! kiáltoztuk mi. Ő volt az... Ő az a telhetetlen!

— A sinterre bizták a dolgot, folytatta Báránkay bácsi. El is fogta, a bámuló közönség tapsai és nagy gyönyörűsége között. »Agyon kell ütni!« kiabálták.

(Vége következik.)

AZ ELSŐ KERESMÉNY.

— Elbeszéli *Ida néni* —

SINADRATTA bum-bum! Ki az utczára, a kinek lába van! Most csuda dolgot lehet ott látni! Nagyszerű czirkusz-társaság rukkol ki, a milyen még nem volt ebben a városban.

HAZATÉRÉS.

AVOL jártam, messze földön,
Laktam fényes helyeken,
A főváros szépségein
Gyönyörködött a szemem.

Kedves rokonok körében
Éltem vigan, gondtalan,
Volt multság, szórakozás,
Tréfa, játék számtalan.

S mégis mindig azt éreztem,
Hogy hiányzik valami.
De ha kérdék: mi a bajom,
Meg nem tudtam mondani.

Most, hogy ime újra látlak,
Szüleim kis hajloka,
Most már tudom, bus kedvemnek
Mi volt mindig az oka.

Hozzad vágytam mindig vissza,
Szülőházam fedele,
Itt van a legraggyogóbb fény:
Szüleim szeretete.

Tessék megnézni! Itt a művésznők és művészek gyönyörű paripákon, amott tevéháton pompás keleti öltözetben valami japáni bűvészek; végül elefántok és a piros egyenruhában kevélykedő zenekar — már bizony ilyesmi nem fordult meg egyhamar ezen a vidéken; azt mindenki mondta ám!

Nem voltak ezek kóczyragó, csepítő nyelvű és tűzokádó komédiások, de nem is produkálták magukat ingyen. Jól meg kellett fizetni a belépti jegyet; drága multság volt, de azért minden este zsufozva volt a czirkusz, mintha az igazgató fizetett volna a néző seregnek.

Képzeltetni, mily forradalmat csinált ez a czirkusz a gyermekek közt.

Fiuk, leányok nem is beszéltek másról. Iskola előtt, az óráközökben, hazamenet csak a két- és négylábu művészekről folyt a társalgás. *Mi-Ja-ko*, a japáni kötél táncozó, a kinek rézsutos szeme oly parányi, mint egy kukoricza szem, volt a fiuk kedveltje, a leányok a tündérszépségű *Miss Elláért* rajongtak; *Flórá*t, a tudós pomnylovat, mely az egyszer-egyet ugtudta, jobban mint sok kis diák, az összes tanuló ifjuság bálványozta. A többieket is bámulták, de e hármat még a legkisebbek is különösen szerették.

A gyermekek közül tán egy sem érdeklődött annyira a czirkusz iránt, egy sem hallgatta oly figyelmesen, mit meséltek az ott látható csodákról, mint *Vályi Ilonka*. A mióta látta a pompás díszmenetet, mikor a városon végig vonult, csak egyre vágyódott arra, hogy jelen lehetne egy ilyen előadáson. Korábban sietett az iskolába reggel, hogy elbeszéltesse magának, milyen volt a tegnapi előadás, sikerültek-e a mutatványok, szépen lovagolt-e *Miss Ella*, szabatosan számolt-e *Flóra*? Nem esett-e le *Mi-Ja-ko*? Hát ez? Meg amaz? Mert hirből mindannyit ismerte, minha csak ott lett volna minden este. De hiába volt minden vágya, minden kívánsága, hogy saját szemével lássa ezeket a nagy csodákat. Nem mehetett el, abból az egyszerű okból, mert szegények voltak, és apja, az irnok, nem keresett annyit, hogy mulatságra is telt volna, hát még az ilyen drága czirkuszi látványosságokra!

Restelte ugyan *Ilonka*, mikor a leá-

nyok kérdezték, hogy elmegy-e a czirkuszba? Azt felelte, hogy még nem kérte édes anyját, és ez igaz volt, mert *Ilonka*, mint okos leány, tudta, hogy mamája mit fogna válaszolni a kérésére. De mikor azt látta hirdelve, hogy már az »utolsó előtti« előadás lesz és a leányok is biztatták, hogy menjen el, különben soha többet nem lát ilyen szépet: akkor *Ilonka* is összeszedte bátorságát és megkérte mamáját, vigye el egyszer a czirkuszba.

Meg is bánta, hogy tette, mert anyja jól lehornta.

— Hát nem látod te, mily keservesen élünk meg! — mondá. Pedig elég idős vagy már! tizenegy esztendő leány létedre tudhatnád már, hogy nincs pénzünk haszontalanságokra. Más kiadásaim vannak most. Ne is gondoldj te az effélére, hanem tanulj, hogy később kereshess te is valamit; akkor nem bánom, mehetsz czirkuszba és színházba is, a hova csak tetszik.

Érre persze *Ilonka* nem tudott mit felelni. Belátta, hogy mamájának igaza van, de azért mégis nagyon fájt neki. Kiment az udvarra és ott keservesen zokogott.

— Csak egyszer láthatnám a czirkuszt — gondolá — mily boldog volnék! Csak kereshetnék én is már pénzt! Istenem, csak annyit kereshetnék most legalább, a mennyi elég lenne két belépti jegyre, a mamának és nekem. Hisz nem is akarnék én az első helyre menni, akár a legutolsó padra, csak már én is egyszer ott lehetnék! Mit csináljak! mit csináljak!

Letörölte könyeit és gondolkodni kezdett, hogyan foghatná hozzá, de bizony

nem jutott semmi az eszébe. Mit is csinálhatna egy kis lány, ki még hozzá az iskolába jár, és majdnem ott tölti az egész idejét. Nem marad más hátra, mint hogy az utcán keressen; hátha ott talál valamit, és ha ott sem kedvez neki a szerencse, mondjon le a czirkusz látogatásáról.

Ilonka annyira el volt merülve, hogy észre sem vette a házi asszonyt, ki már jó ideig nézte. Ez most nyájasan megszólítja.

— Min töröd fejedet, kis lányom? Ugy elmélyedtél, hogy már jó reggelt sem kívánsz.

Ilonka lesüté szemét és olyan piros lett mint egy pipacs.

— Hát mi az? folytatá a háziasszony; valami gonosz csiny tán?

— Ó nem — felelt a kis leány — csak arra gondolok, hogyan kereshetnék én is már pénzt.

A háziasszony nevetett.

— Sokat akarnál most keresni? mennyi kellene?

— Elég lenne egy forint is, sohajtott *Ilonka*; bárcsak szerezhetnék egyet!

— És minek neked a forint? — kérde a háziasszony.

Ilonka őszintén megmondta, hogy mire kellene. A háziasszony mosolygott.

— Ha olyan nagyon nagy kedved van elmenni, még ma kereshetsz egy forintot. Egy meter horgolt keskeny csipkére volna szükségem, és mivel ma délután szünet van az iskolában, elkészíthetnéd estig, ha csak két-három óráig dolgozol is rajta. Nos, elvállalod?

Persze, hogy elvállalta! Egész boldog volt, mikor a háziasszonytól elhozta

a csipkéhez szükséges czérnát és a mintát. Könnyű munka volt, ezzel elkészül estig.

— A mamának nem szólok semmit — gondolá — majd meglepem. Ez lesz aztán csak szép! Tudom, mamácska is fog majd örülni, hogy olyan ügyes vagyok és egy forintot kereshetek. Ó is mulat majd a czirkuszban!

Nem is tudott hova lenni örömeiben. Az iskolában eldicsekedett, hogy ő ma este a czirkuszba megy, amit persze a leányok nagyon helyesnek találtak. Csak egy, a kevély *Dóra*, ki mindig ellensége volt *Ilonkának*, mosolygott gunyosan és azt mondá:

— Akkor hiszem el, ha majd ott látlak, mert én is elmegyek ma este a mamával. Otthon maradsz te ma is!

— Majd meglátod, ott leszek én, csak azért is! — válaszolt neki *Ilonka* daczosan. Azt már el nem árulta, mi módon szerzi a pénzt, de föltette magában, hogy úgy fog dolgozni, akár a gép, csak hogy a forintot megkaphassa.

Délután szünet volt, nem kellett az iskolába menni. Gyorsan végezte el feladványát, megtanulta leczkékjét, aztán leszaladt a kertbe, hol a sűrű bokrok mögé rejtőzött és ottan dolgozott. Le sem vette szemét a munkáról, a tű oly sebesen forgott kezében, hogy alig látszott, mint ölt bele a keskeny horgokba. Két barátnője kereste — *Ilonka* hallotta is őket, és megijedt, hátha ráakadnak, és akkor nem dolgozhatnak. A leányok lejöttek a kertbe, keresték itt is, de eszökbe se jutott a bokrok mögé nézni, hol *Ilonka* alig mert lélekzetet venni. Végre elmentek, és *Ilonka* bátran folytathatta munkáját, most

már nem háborgatta senki. Anyi időt sem vett magának, hogy kis uzsonnáját, melyet magával hozott volt, megegye. Ha megállt egy percze, akkor méregette a csipkét, mennyivel nőtt már a keze alatt.

— *Miss Elláért*, — mondá, — ez meg *Flóráért*, most *Mi-Ya-koért* horgolok, így ni! Ez is kész! Most a többiekért.

És így biztató magát, a mig elkészült a csipke. Épen három óráig dolgozott rajta és óh öröm!... a munkája bevált, meg is kapta a forintot, egy ujdontat új forintost, és örömtől sugárzó arczezal repült édes anyjához, mint a szélvész rontott be a szobába.

— Mamám! kiáltá; nézd csak mim van! Egy forintom! Én kerestem, csipkét horgoltam, azért kaptam. Ugy-e, elmegyünk ma este a cirkuszba?

Nyakába borult anyjának és örömben össze-vissza csókolta. De egyszerre

megdöbbsent. Csak most vette észre, hogy édes anyjának mily kisírt szemei vannak és milyen sápadt. *Ilonka* megijedt.

— Beteg vagy anyácskám? — kérdé aggódva. Miért sirtál?

— Nem vagyok beteg, leányom, felelé anyja, de most *Emma* néniéknél voltam. Soha olyan nyomort még nem láttam, mint ott. *Emma* néninek már két hét óta nem volt munkája, *Mariska* pedig megint fekvő beteg. Egy betevő falatjok sincs, és az orvos meg azt mondja, hogy a kis leánynak sült húst és jó bort adjanak.

És újra megindultak a mama könyei, *Ilonka* pedig egész szomorú lett.

Emma néni távoli rokona volt, szegény özvegy asszony, ki kézimunkával keservesen tengette napjait, *Mariska* pedig az ő nyomorék kis leánya. *Ilonka* mamája megvonta saját szájától a falatot, hogy segíthessen a szerencsét-

...LÁTTA A SOK SZÉP GYÜMÖLCSÖT.
(Lásd az 59. lapon.)

leneken. De biz az édes kevés volt. *Ilonka* ott állt lesütött szemekkel és küzdött magával. A czirkusz, az ő repülő tündérei-vel, meg a szebbnél szebb látványosság-gal, *Miss Ella*, *Flóra*, *Mi-Ya-ko* hívták, maga előtt látta *Dóra* gunyolódó arcát — amott meg a beteg halvány *Mariska*, a sápadt, beesett arcu *Emma* néni tűnt föl előtte. Heves tusa támadt lel- kében. Annyira vágyódott már a czirkuszba menni, hetek óta csak erre gondolt alva- ébren — és most! — De nem! Még sem! Ő nem fog mulatni, mig ro- konai éheznek; föláldozza érettök a várva-várt élvezetét.

Kissé reszketett még a hangja, mi- kor édes anyjának oda adta a fo- rintot, hogy ezt *Emma* néninek adja át. Mondom, kissé reszketett még a hangja, mikor mondá, hogy nem akar többé a czirkuszba menni; — de azért szí- vesen tette, habár fájt egy kicsit a szí-

vecskéje. De ez is elmult, mikor édes anyja megölelte és azt mondá neki:

— Ne gondold lányom, hogy vesztet- tél valamit. A pillanatnyi gyönyör helyett, melyet a czirkusz nyújtott volna, örökösen tartót váltál magadnak. Elfelejtetted vol- na a czirkuszt, de a jótett emléke mindig édes örö- met nyújt, vala- hánszor csak rá- gondolsz.

A helyett hát, hogy a czirkuszba ment volna, az estét *Emma* né- niéknél töltötte, hova süttet és bort is vitt a betegnek. Mikor látta, mily jó ízűn költi el *Mariska* az ő pén- zén vett csibét, és mily jó kedvű lett a kis nyomo- rék az egy-két korty bor után. *Ilonka* arcza is felderült egészen. Minden bánkódás nélkül hallgatta a czirkuszból jól oda

... ZUHOG AZ ORRÁRA. (Lásd az 59. lapon.)

hallatszó zenét. Aztán *Mariskával* beszél- getett róla, és a beteg lányka nevetett és sovány, sárga kezecskéjével tapsolt örö- mében, mikor *Ilonka* elmesélte, hogyan

játszanak, lovagolnak és ugrálnak ottan. Egyikök sem látta, és mindketten nagyon jól mulattak rajta, jobban tán, mint azok, kik bent nézték az előadást. *Ilonka* egy csöppet sem bánta már, hogy jó szívének engedett.

Másnap, hogy az iskolába akart menni, törte a fejét, milyen kifogással álljon elő, ha a leányok kérdezik. Az udvarban a házi asszonnyal találkozott, ki azt kérdezte tőle, hogyan mulatott?

Ilonka bevallotta, hogy nem volt a czirkuszban; a sok faggatásra azt is el kellett mondania, miért nem. A háziasszony kérdezősködött *Emma* néniről, *Mariskáról* s aztán így szólt *Ilonkához*:

— Jól tetted, derék kis leány vagy!

Hátra voltak még a leányok az iskolában. *Ilonka* szíve összeszorult, mikor a gunyolódó *Dórára* gondolt. Könnyű volt neki mást kinevetni, az ő szülei gazdagok voltak, nem oly szegények, mint *Ilonkáék*. De ettől is megszabadult szerencsésen. A tanítás alatt *Dóra* a társával fecsegni kezdett a czirkuszról, a tanár jól lehordta, büntetési feladványt is szabott eléje és e miatt *Dóra* olyan mérges lett, hogy nem is akarta már említeni a czirkuszt. Elment a kedve a gunyolódástól és henczegéstől, a minek *Ilonka* nagyon örült.

Mikor délben hazajött, nagy meglepetés várt rá. A háziasszony jött eléje és mondta neki, hogy ma este elviszi a czirkuszba. Mamája aztán elbeszélte *Ilonkának* azt is, hogy a háziasszony meglátogatta *Emma* nénit, munkát adott neki, és azon kívül magára vállalta, hogy a beteg *Mariskát* jó étellel látja el és a saját költségén fogja gyógyíttatni.

Ilonka boldog volt, igazán boldog. Talán egy ember sem nézte akkor este az előadást oly gyönyörrel, oly bensőj meglelégedéssel, mint ő, de meg is érdemelte.

Évek multak el azóta. *Mi-Ya-kót*, *Ellát*, *Flórá*t és a többieket elfelejtette már *Ilonka*; de valahányszor eszébe jutott, mire fordította első keresményét, mindig új meg új örömet érzett. Igaza volt édes anyjának. A jótétemény virág, mely el nem hervad, és melynek illata el nem enyészik sohasem.

TORKOS LACZI VESZEDELME.

(Képekkel a 56. és 57. lapokon.)

A kis Laczi nagyon vendégszerető kis ember volt. Maguk a vendégek ezt talán nem is hitték, mert ha eléjük került, olyan vadóc, huzódózó módon viselkedett, hogy nem igen lehetett arra gondolni, hogy örül a vendégnek.

Pedig csakugyan örült, igazán és nagyon. Csakhogy ennek megvolt a maga különös és titkos oka, melyet a mama ugy félig-meddig gyanított ugyan, de mások nem igen tudták. Ez a titkos ok pedig nem volt semmi egyéb, mint az, hogy nagyon szerette a jó ozsonnát. Kapott más-kor is, de ha vendég volt, akkor még a rendnél különb csemege is jutott.

És ezért történt s nem másért, hogy Laczi barátunk nagyon elbusult, mikor a minap azt hallotta, hogy a néniék nem jönnek, ámbár megígérték. Tessék! Most már oda a jó ozsonna!

— Pedig én jól láttam, hogy a mama mindenféle jót készített, gondolá torkos Laczika. Most persze elteszi... megromlik... hát ez nem nagy kár?

Nem vagyok benne egészen bizonyos, valjon nem volt-e más aggodalma is, csak épen az, hogy a sok jó holmi meg ne romoljon. De az már bizonyos, hogy

zán boldog.
kkor este az
benső] meg-
érdemelte.

Mi-Ya-kót,
elfelejtette
eszébe jutott,
yét, mindig
za volt édes
g, mely el
ata el nem

DELMÉ.

gszerető kis
endégek ezt
léjük került,
viselkedett,
ndolni, hogy

igazán és
vult a maga
de mások
s ok pedig
t az, hogy
Kapott más-
r még a ren-
t.

ásért, hogy
sult, mikor
éniék nem
ssék! Most

gy a mama
dolá torkos
megrom-

en bizonyos,
ma is, csak
mi meg ne
nyos, hogy

nagyon megörült, mikor észrevette, hogy a szép gyümölcsös tálát a mama hova tette föl a pócra.

— Azt hiszem, ha széket huzok oda, elérem.

Mindjárt elő is huzott egy széket és felkapaszkodott. Közelről még szebbnek látta a sok szép gyümölcsöt (Lásd a képet az 56. lapon.)

— Milyen szép! Igazán szép! És bizonyosan jó is. Hát nem borzasztó már az, hogy ne kapjak belőle, csak éppen azért, mert a néniéknek nem tetszett eljönni? Ez már nem igazság.

El is tökélt, hogy segít ezen a nagy igazságtalanságon.

— A mama észre sem veszi, ha egyet-kettőt elveszek... aztán ugyis kaptam volna... csak azt veszem el, a mi különben is nekem jutott volna.

Ezzel hamar tisztában volt. Csak hogy volt egy más baj, még pedig az, hogy még a székről sem ért jól fel a gyümölcsös tál. De ha már egyszer rászánta magát, nem tágított. Addig ágaskodott, kapaszkodott, míg végre megkapta a tál szélét. Talán szépen leemelheti és választhat a sok szép gyümölcsből.

Csak hogy a telerakott tál nehéz volt, félkézzel leemelni nem lehetett. Hanem igen is meg lehetett billenteni s Laczika egyszerre csak azt vette észre, hogy alma, körte s minden egyéb nagyokat koppanva zuhog az orrára: (Lásd a képet az 57. lapon) Utoljára pedig ráesett maga a tál is és nagy csörömpöléssel hullt a földre. De már ekkor jajgatva ott feküdt a földön torkos Laczika is, mert ijedtében elvesztette az egyensúlyt és lezuhant a székről.

Ijedt kiáltására besietett a mama s persze mindjárt látta, mi történt. És torkos Laczika nem csak egy pár fájdalmas kék folt miatt emlegette meg ezt a nagy esetet, hanem mert három napig csak száraz kenyér volt az ozsonnája.

JÓ ÉS SZÉP.

— Mese. —

PATAKBAN uszkáltak, lubiczoltak a libák, míg a báránka közel a mezőn legelészett.

— Nézzétek azt az együgyű bárányt, szólt az egyik liba. Itt a pompás hűvös víz, jöhetne fürdeni s ő mégis ott járdogál a napsütötte forró mezőn.

— Jaj de együgyű! Nem tudja, mi a jó! gágogta mind a többi.

— Dehogy nem tudom, szólt a bárány, a ki meghallotta. Már ugyan mi jó lehet abban, hogy a vízben pacsolkaj és nedves legyen a bundáskám, aztán ha szél kerekedik, megfázam. Ti vagytok ostoba libák, hogy ott uszkáltok, mikor itt a jó füvecskén legelészhetnétek.

— Micsoda! Te vakmerő, hogy mersz így beszélni!

Ezt egy vén gunár mondta s rettenetesen fenyegetőzve sziszegett a bárány felé. Ez nem ijedt meg, mert tudta, hogy ő jobban bír szaladni; és ép ezért így felelt:

— Juj, micsoda csuf hang! Hallott már a világ ennél förtelmesebb hangot! Elrontaná az étvágyamat, inkább megszire megyek innen. Be-e-e-e!

Erre meg a libák szörnyüködtek:

— Hallottátok ezt a borzasztó hangot? Soha ilyen förtelmet.

És aztán otthon a báránynak a többi bárányok azt mondták, hogy neki volt igaza, a libáknak pedig a többi libák azt mondták, hogy nekik volt igazuk. Mind-egyik fél azt vitatta, hogy a másik nem tudja: mi a jó és szép. A vén házörző eb végre oda szólt:

— Fonákul okoskodtak mindnyájan. A jó és szép nagyon sokféle s izléstől, hajlamtól függ sokszor, kinek mi tetszik jobban. Rosszul itél, ki azt hiszi, hogy a mit ő szeret, csak az lehet a jó és szép.

DÁVID ÉS GÓLIÁT.

ÉN VAGYOK a kicsiny Dávid,
Te meg a Góliát.
Nem félsz tőlem? Tán mert nem látsz
Kezemben parittyát?

No, az igaz, parittyám nincs,
De van hősi kardom
És habár csak fából való,
Bátor kézzel tartom.

Reszkess az én haragomtól,
Reszkess hát, ha mondom!
Ha nem reszketsz, akkor tüstént
A véredet ontom.

Attól sem félsz? Jó, hát most még
Kegyelmet kapsz tőlem,
Addig, míg vagy husz év mulik
S huszár lesz belőlem.

Akkor aczél lesz a kardom,
Éles a pengéje
S hazám minden ellenségét
Agyon sujtja éle.

BÁTORSÁG PRÓBÁJA.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon és az 52. lapon.)

TEN vagy hatan is voltak, mind pajkos, víg fiu. Most épen a víz partja felé sétáltak, ugrálva, kergetőzve, de határozott czél nélkül. Nem igen tudták, mihez fogjanak, pedig szerettek volna valami nagyon jó vig mulatságra szert tenni, mert olyan jó kedvök volt, hogy alig férték a bőrükbe.

— Tudjátok mit? kiáltá egyszerre Károly, aki olyan vezérforma volt köztük.

— No mit? Csak valami okosat mondj!

— Mondok is. Nagyon jó tréfa lesz, csak egy kis bátorság kell hozzá és egy kis ügyesség.

— Az van bőven! kiálták mindnyájan nevetve. Halljuk a tervet!

— Hát a tervem az, hogy sétáljunk erre a parton, aztán az erdőcske felé. Láttam, mikor az a kényeskedő Irén és Laura oda sétáltak.

— Hát csak sétáljanak! Jobb, ha nem látjuk őket! Ez ugyan rossz terv! kiálták mind a fiuk.

— Még nem tudtok semmit, szólt Károly. Hiszen nem is azért megyünk eléjük, hogy megkérjük őket, kegyeskedjenek velünk sétálni és játszani; hanem épen ellenkezőleg megréfáljuk őket. Vigyázni fogunk, hogy messziről észrevegyük, elrejtőzünk a nagy nádasba, vagy az erdőbe, aztán rájuk ijesztünk. Ordítani fogunk mint a farkasok vagy pedig haragma-kiabálással fogjuk őket rémiteni. Hogy szaladnak majd!

— Ez már jó tréfa lesz! Talán nem is maradnak itt többé, ijedtökben mindjárt haza kívánkoznak a városba s megszabadulunk tőlök.

— Ez volna csak jó!

Könnyü kitalálni, hogy nem valami nagy barátság uralkodhatott a fiuk és ama két leányka közt, akiket emlegettek. Igaz is, hogy nem igen illettek össze. A fiuk, a faluban lakó három birtokos család fiai, szerették a szünidőt ugyancsak pajkos játékokkal tölteni, kárpótlásul a szigorú rendért, melyben az egész iskolai élet kellett tölteniök; Irén és Laura, kik egy rokonukhoz látogatóba jöttek pár hétre, egészen ellenkezőleg gondolkoztak, talán tulságosan is. Ők még itt is mindig olyan finyasak és feszesek voltak, mint a mikor a városban valami czerimóniás látogatásba mentek.

Megismerkedni hamar megismerkedtek a fiukkal, de nem sok köszönet volt benne. A fiuk bele akarták vonni a vendégeket mindenféle játékba, de sehogysem sikerült. Azt Irén nem tűrte, hogy őt labdával hátba dobják, már pedig a fiuk játéknál nem ismertek kivételt; Laura nem tűrte, hogy őt megkergessék, még ha a játék úgy kívánta is. Mindig volt valami kifogásuk, nem szerették a fiuk lármáját sem s többször kissé megvetőleg mondtak gunyos szavakat a fiukról. Így persze hamar vége szakadt a barátságnak s ha találkoztak is, csak gunyosan szóltak egymáshoz. Még a kedves kis Mariska is, a kinek szüleinél Irén és Laura vendégül voltak, csak nehezen boldogult velök, az ő mulatságai sem igen tetszettek nekik. A csibét, libát csak sütve szerették, de

azt nem értették, mi öröme lehet Mariskának abban, hogy annak a sok csipogó, gágogó, hápogó jószágnak maga szereti az eleséget szórni a baromfi-udvaron. Hát még hogy az istállóhoz is eljár s a kis boczikat látogatja meg, az ő kedvenceit. Csak nagy kelletlenül kísérték oda az ajtóig és Irénke nagyon sokat vélt tenni, mikor néhány szál füvet nyújtott az egyik boczikának, míg Laura hátrább maradt s ugyan csak elszörnyüködvé nézte, hogy Mariska valósággal megöleli az egyik szelid boczikát. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Oh, hogy tudod ugy dédelgetni azt a csuf, oktalan állatot?!

— Miért ne? Mikor olyan szelid, ártatlan jószág! felelé Mariska nevetve.

Ilyen finyáskodó, kényeskedő leányok voltak a vendégek, ezért tetszett oly nagyon a Károly indítványa, hogy meg kell őket tréfálni, rájuk kell ijeszteni. Mondom, tetszett az indítvány a fiuknak, csak egynek nem, a ki pedig nem is a legerősebbik volt köztük, Elemérnek. Ez nyugodtan, de határozottan mondá:

— Én sem szeretem őket, mert tulajdonoson kényeskednek. De ez az ő dolguk. Azért még nem szabad őket bánatnunk.

— Micsoda? Mit fecsegsz? rivalt rá Károly. Hiszen nem esszük meg. Nem történik semmi igazi bajuk.

— Azt nem tudhatjuk. Ismeretlenek itt a vidéki étellel, legalább is nagyon megijedhetnek, nagyon kellemetlen napjuk lenne. Az pedig nem illő és nem szép dolog volna, hogy mi fiuk riasztgassunk halálra félénk leányokat.

— Már pedig megteesszük! Csak azért is megteesszük! kiálták a többiek.

— Tessék! De én nem teszem.

— Nem ám, mert magad is gyáva vagy, gunyolódék Károly.

— Ugyan miért? kiktől és mitől félnek?

— Attól, hogy ha véletlenül mégis ránk ismernének, bepanaszolnak. Persze, te jó előre biztosságban akarsz lenni, hogy el ne veszítsd az ozsonnát, mi pedig nem félünk ettől.

— Nem bizony, nem félünk.

— No, ettől én sem félek, szólt Elemér komolyan. De már azt nem szeretném, ha azt mondanák rólam, hogy durva ficzkó vagyok.

— Jó mentés a gyávaságnak, csufolódtak a többiek. Különben pedig ha nem jössz, maradsz. Mi csak azért is megyünk. Menj haza, játszál bábusdit! Tanulj meg harisnyát kötni!

Igy csufolódtak mindnyájan s odább mentek.

Elemér egy pillanatig elgondolkozva maradt ott egy helyben. Érezte, hogy neki van igaza, mégis boszantotta, hogy pajtásai most már csufolni fogják. Aztán meg arra gondolt, hogy voltaképp hiába teszi az egészet, mert a többiek mégis csak végrehajtják a tervöket.

De egyszerre mást gondolt.

— Végre? Hátha nem? Mért ne folytathatnám, ha megkezdtem?

S ezzel gyorsan megindult. Láta, merre indultak pajtásai és látta, hogy kényelmesen sétálva mentek. Ő pedig jól ismerte a tájéket és kanyargós utakon mihamar eléjük került úgy, hogy észre sem vették. Pár percz múlva az erdőcskében volt.

— Csak rá találnék arra a két kényes kisasszonyra! Bizonyosan itt járnak a kényelmes kocsitun... nem szeretik a göröngyös gyalogutat.

Rájok is talált mihamar.

— Merre akartok haza sétálni? kérdé. A viz közelében a nádasnál?

— Igen is, arra. Miért kérde?

— Van rá okom. Kellemetlenség vár ott reátok. Inkább forduljatok vissza s menjetek a tulsó oldalon a sik mezőn.

— Ott nem megyünk, ott nagyon süt a nap. Erre indultunk, erre megyünk. Mi okod van, hogy beleszólj a sétánkba?

— Nem mondhatom meg, de nem szeretném, ha kellemetlenség érne. Ha már épen ezen az uton akartok menni, jöjjetek velem, én elvezetlek, úgy hogy nem lesz bajotok.

— De hátha épen te vezetsz bajba?

— Ugyan dehogy! Majd egyszer talán megtudjátok és megköszönitek. Csak azt ígérjétek nekem, hogy mikor én intek, akkor sikongatni, kiáltozni fogtok. Tudom, nem szeretitek, de most az egyszer tegyétek meg.

Furcsa volt a kérés, de mert rejtélyes volt, a két leány érdekesnek találta s beleegyezett. Elemér azonnal elvezette őket a rendes utról és sűrű bokrok közt a viz közelébe, a magas nádasba jutottak, Elemér ment ovatosan elől, koronként kitekintve, aztán intve a két leánynak, hogy kövessék. (Lásd a képet az 52. lapon.) Egyszer aztán megpillantotta pajtásait, kik nem igen messze kémlelődvé lassan mentek előre.

Ekkor Elemér gyorsan odasugott a két leánynak, aztán rémségesen üvöltöni,

vonítani kezdett. A két leány pedig maga sem tudta miért, de mert ígérte, hát csak megtette, szörnyű módon sivalkodva kiáltotta:

— Jaj, jaj! istenem! A farkas! Oh jaj! Végünk van! Segítség! Jaj jaj!

S a nádban lappangva, mind a hárman ide-oda mozogtak, hogy a nád lengésén az lássék, mintha ott valaki viaskodnék.

Kis idő múlva Elemér kitekintett egy kis tisztáson s azt látta, a mire számított: a fiuk hanyat-homlok futottak hazafelé.

— No, most már kimehettek az utra, nem lesz semmi bajotok; mondá.

A két leány, messziről látva a menekülő fiukat, sejteni kezdte az igazat. Elemér pedig, a mint haza ért, látszólag csodálkozva kérdé pajtásait, hogyan kerültek oly hamar vissza? Sikerült-e a kényes kisasszonyokra ráijeszteni?

— No, azzal nem tréfálunk, mert csakugyan farkas jár itt a tájunkon, felelé Károly. Hallottuk, mikor valakit épen széttépett.

— És ti, mint bátor vitézek, oda sietetek segítségre, ugy-e?

— Azt nem tehattük, mert nem volt fegyverünk.

Elemér nagyot nevetett. Bámulva nézték. Ő pedig röviden megmondta, mitől ijedtek meg igazában.

— Gyávának csufoltatok, mert helytelen csinyre nem vállalkoztam. No, megmutattam nektek, hogy mit ér az ilyen tréfa s máskor talán jobban meggondoljátok; mielőtt gyávának csufolnátok azt, a ki csak a helyeset cselekszi.

A HÁROM KIRÁLYFI.

— Példázat. —

Egy királynak volt három fia s az egyiket utódjául akarta kiszemelni. A király nagyon szerette alattvalóit s ezek is őt. És ép ezért nagyon jól meg akarta választani, hogy melyik fiát tarthatná méltónak halála után a koronára. Szerette volna jól kiismerni természetöket; de előtte mind a három egyforma tisztelettel viselkedett, s egyformán voltak eltelve a népek iránti szeretettel. Mődját találta mégis, hogy kitudja valódi természeti hajlamukat.

Volt a királynak szép nagy állatsereglete, melyben mindenféle állat meg volt. A királyfiak sokszor elmentek azt megnézni s nagyon jól mulattak ott. Egy napon így szólt hozzájuk atyjok:

— Kedves fiaim, megajándékozlak kedvetek szerinti ajándékkal. Járjatok el gyakran az állatseregletbe s válasszátok ki azt az állatot, melyik nektek legjobban tetszik. Azt nektek adom.

— Atyám, mondá a legidősebbik, van ott egy kutya, melyet igen szeretek. Mihelyt oda érek, hizelegni kezd nekem, kitalál mindent, amit akarok s megtesz mindent, a miről gondolja, hogy kedvemre van.

— Neked adom, fiam, viszonzá a király. De intelek, óvakodjál a hízélgőktől, kik alávetik magukat minden szeszélyednek. Ezek nem igazi jó barátaid.

— Én, mondá a középső királyfi, egy majmot szeretek legjobban. Olyan fura pofákat vág, olyan ugrádozást visz végbe, hogy mindig hahotára fakaszt. Valóságos mester a mulattatásban s engem roppantul szórakoztat.

— Legyen, fiam, neked adom. De tudd meg, hogy azok, kiknek nincs más érdemök, csak gazdájok mulattatása, épen nem dicséretre méltók.

Végre a legkisebb királyfi így szólt meg:

— Kedves atyám! Láttam az állataid közt egy tevét, mely nagy terheket hord háború idején és utazások alatt. Szeretem azt a jó állatot sok hasznos szolgálatáért.

A király megcsókolá harmadik fiát s így szólt:

— Fiam, tied lesz a teve, az állatsereglet s az egész királyságom, mely fölött halálom után uralkodni fogsz. Mert jobb szereted a hasznos munkást a hízélgőknél és komédiásoknál.

Irén néni.

G Y Á S Z.

Ismét csendül a »Kis Lap« kis harangja. Szomorú kötelességet teljesítek megint, mikor egy kis társatok halálát adom tudtotokra. Baján, e hó 15-én temették el

PERCEL IRMÁT

a ki hosszas szenvedés után hunyt el, 10 éves korában. Egyetlen, utolsó gyermeke vigasza volt szerető édes anyjának: özv. bonyhádi ifj. Perczel Miklósné szül. Latinovics Izaura urnőnek.

Kivánjuk szívünköl, hogy béke lengjen a sír fölött, melyben kis halottunk az örök álmod aluszsa; a gyászba borult szerető anya pedig találjon vigasztalást a jők részvételében, az Istenbe vetett hitben s szive találjon megnyugvást abban, a mit a kis gyászlap végére iratott:

»Egyesült az égben atyjácal és két kis anygal testvérével!«

Forgó bácsi.

Megfejtések, megfejtők és Forgó bácsi postája a jövő számban.